

Johan en Pirrewiet, *De fluit met zes smurfen* Peyo, 1958

Samen met Kuifje zijn de Smurfen misschien wel het allerbelangrijkste uithangbord voor de Belgische strip. Voor de Smurfen is die wereldwijde bekendheid weliswaar grotendeels toe te schrijven aan de ca. 300 middellange tekenfilms die het Amerikaanse Hannah-Barbara tussen 1981 en 1990 produceerde, de bron van het succes en de uitvinding van het Smurfenuniversum liggen toch in onze Belgische hoofdstad.

In eerste instantie waren de Smurfen nochtans nevenpersonages in een andere reeks van Peyo, Johan en Pirrewiet, die zich afspelen in een magisch middeleeuws tijdvak. De avonturen van dit duo werden vanaf 1952 gepubliceerd in het weekblad *Robbedoes*, en vooral Pirrewiet veroverde met zijn grillen en grapjes al snel de harten van de lezers.

In het negende album, *De Wonderfluit*, dat later zal worden omgedoopt tot *De Fluit met 6 Smurfen*, krijgt Pirrewiet bij toeval een fluit in handen, die magische krachten blijkt te hebben: wanneer hij ze bespeelt, beginnen toehoorders wild te dansen tot ze uitgeput van hun stokje vallen. De fluit wordt echter ontvreemd door Pepersack (*Torchesac*), een booswicht die ze wil gebruiken om zichzelf te verrijken. In een poging om ze terug te krijgen gaan Johan en Pirrewiet op zoek naar de makers van het instrument. Onder hypnose van tovenaars komen ze in het Onzalige Land bij de Smurfen terecht.

De Smurfen zijn inderdaad de makers van de fluit en ze beloven een tweede exemplaar te maken om Pepersack onschadelijk te fluiten. Op de plaat zien we hoe de Smurfen de fluit bij Johan en Pirrewiet afleveren. Er wordt flink wat afgesmurfed en ook de *Ooievaar*, het transportmiddel bij uitstek van de Smurfen, komt in beeld.

Hoewel we al vroeg in het verhaal weten dat de magische fluit waarschijnlijk te maken heeft met de kleine wezentjes die zich gedurende heel het album in het struikgewas verschuilen, komen de Smurfen pas op het einde van het album in beeld. Het verhaal telt 60 pagina's, maar er slechts 15 waarop we één of meerdere Smurfen zien. Toch komen de jonge lezers voldoende over hen te weten om hun hart aan de blauwe dwergen te verpanden: vooral de Smurfentaal vindt bijval.

Hoewel Peyo oorspronkelijk gewoon Johan en Pirrewiet wilde verderzetten klonk de roep om meer Smurfenverhalen zo luid, dat hij uiteindelijk zelfs de bronreeks moest stopzetten. Peyo nam de beslissing met tegenzin: Johan en Pirrewiet bleef zijn lievelingsreeks.

Het genie van Peyo, een uitzonderlijke verhalenverteller en een perfectionistische tekenaar, maakt dat zijn originele tekenplaten samen met die van Hergé en Franquin tot de meest geëerde op de stripmarkt behoren. Deze plaat illustreert in het bijzonder het ontstaan van een fenomeen dat de wereld zou veroveren.